

Capitolul I. Caracterul cert al creanței

I. Convenția părților. Modalitate și termene de plată stabilite prin anexă la contract. Necesitatea emiterii facturii. Expedierea facturii prin intermediul serviciilor poștale. Consecințe

În condițiile în care contractul încheiat de părți nu prevede în mod concret modalitatea și nici termenele de plată, aceste aspecte fiind stabilite prin anexa la contract, înscris care nu este însă însușit de către debitoare, neavând aplicată parafa și semnătura reprezentantului legal, nu se poate reține existența unei creanțe certe.

Facturile fiscale emise de creditoare nu au fost însușite de debitoare în niciun mod, fiind trimise prin intermediul serviciilor poștale. Chiar dacă dovezile confirmărilor de primire poartă semnături, acestea semnifică doar primirea facturilor în discuție și nu se poate conchide că reprezintă o acceptare a facturilor fiscale și o dovadă a creanțelor pe care le pretinde creditoarea.

*Tribunalul București, secția a VI-a comercială,
sentința comercială nr. 2966 din 21 iunie 2005, nepublicată*

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București, secția a VI-a comercială, la data de 17 mai 2005, creditoarea SC A. SA a solicitat, în contradictoriu cu debitoarea SC N. SRL, emiteria unei somații de plată pentru suma de 1.183.290.617 lei, reprezentând contravaloare facturi și penalități de întârziere.

În motivarea cererii sale, creditoarea a arătat că la data de 5 mai 2003 a încheiat contractul pentru prestarea serviciilor de transmisii MPEG-2 prin satelit al semnalului de televiziune, cu SC M. SRL, care, ulterior, prin adresa nr. 250 din 14 octombrie 2004, a comunicat schimbarea sediului și denumirii. Arată că potrivit contractului, plata trebuia efectuată până la data de 28 ale lunii, iar debitorul nu și-a executat obligația de plată a facturilor.

În susținerea cererii sale, creditoarea a depus la dosar, în copie: facturi fiscale, modul de calcul al penalităților, invitația la conciliere, contractul de servicii nr. AS 0303-1713 din 5 mai 2003, actul adițional

nr. 1 și anexele I-III la acesta. În drept, creditoarea a invocat dispozițiile O.G. nr. 5/2001.

Deși legal citată, debitoarea nu s-a prezentat în instanță și nici nu a depus la dosar întâmpinare.

Analizând materialul probator administrat în cauză, instanța apreciază cererea de emitere a somației de plată ca neîntemeiată și urmează să o respingă în consecință, pentru considerentele care vor fi reținute în cele ce urmează:

Potrivit art. 1 din O.G. nr. 5/2001, procedura somației de plată se desfășoară, la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau orice alte prestații.

Procedura specială a somației de plată este aplicabilă, așadar, doar în cazul obligațiilor asumate prin contract constatat într-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau alt înscris, însușit de părți în orice mod admis de lege, din care să rezulte existența unei creanțe certe, lichide și exigibile.

În cauză, tribunalul apreciază că nu s-a făcut însă dovada unei creanțe certe și exigibile, asumate printr-un înscris însușit de către debitoare.

Astfel, potrivit contractului de servicii nr. AS 0303-1713 din 5 mai 2003 (însușit, într-adevăr, de debitoare prin semnare și parafare), creditoarea s-a obligat să transmită debitoarei serviciul de transmisie în sistemul MPEG a semnalului de televiziune și a sunetului asociat acestuia, pentru o durată de 3 ani, cu un tarif lunar de 5800 dolari SUA, modalitățile și termenele de plată fiind stabilite prin anexa nr. 1. Se observă însă că prin acest contract (însușit de către debitoare) nu se specifică în mod concret modalitatea și nici termenele de plată. Aceste aspecte sunt stabilite prin anexa nr. 1 la contract, prin care se prevede că plata se va face lunar, în baza facturii emise de către debitoare până la data de 10 ale lunii, debitoarea trebuind să achite factura până la data de 28 ale lunii. Acest înscris, singurul care poate stabili certitudinea și exigibilitatea creanței, nu este însă însușit de către debitoare, neavând aplicată parafa și semnătura reprezentantului legal.

De asemenea, tribunalul reține, oricum, că facturile fiscale depuse la dosar, emise de debitoare, contrar susținerilor acesteia, inserate în

cererea de chemare în judecată, nu au fost însușite de debitoare în niciun mod, nepurtând parafa debitoarei și nicio semnătură de acceptare. Aceste facturi au fost trimise prin intermediul serviciilor poștale și chiar dacă dovezile confirmărilor de primire poartă semnături, tribunalul apreciază că acestea semnifică doar primirea facturilor în discuție și nu se poate conchide că reprezintă o acceptare a facturilor fiscale și o dovadă a creanțelor pe care le pretinde creditoarea.

În consecință, având în vedere cele anterior reținute, tribunalul apreciază că nu s-a făcut dovada unor creanțe certe și exigibile, care să rezulte din înscrisuri însușite în mod valabil de către debitoare, astfel că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de dispozițiile art. 1 alin. (1) din O.G. nr. 5/2001.

În consecință, având în vedere cele anterior reținute, tribunalul a respins cererea privind emiterea unei somații de plată, creditoarea având deschisă calea dreptului comun.

2. Convenția părților. Insuficiența probatorie a contractului. Necesitatea emiterii facturilor. Facturi neacceptate

În condițiile în care contractul încheiat de părți instituie doar cadrul general de derulare a relației contractuale, executarea operațiunilor prevăzute de acesta urmând a se concretiza în facturile fiscale emise de creditor, contractul, doar prin el însuși, nu probează o creanță certă, lichidă și exigibilă. Facturile fiscale emise în temeiul contractului nu au fost acceptate de debitoare prin semnătura reprezentantului său, astfel încât nu este îndeplinită condiția prevăzută de art. 1 din O.G. nr. 5/2001 privind existența unui înscris însușit de părți, care să releve o creanță certă, lichidă și exigibilă.

Tribunalul București, secția a VI-a comercială, sentința comercială nr. 3956 din 29 septembrie 2005, nepublicată

Prin cererea formulată la data de 20 mai 2005, creditoarea SC B. SRL a solicitat, în contradictoriu cu debitoarea SC M. SRL, emiterea ordonanței conținând somația de plată pentru suma de 1.084.175.017 lei, din care 925.415.772 lei facturi neachitate și 158.759.245 lei factură penalități.

În motivarea cererii, creditoarea a arătat că între părți s-a încheiat contractul nr. 16 din 3 ianuarie 2003, având ca obiect preluarea de

către creditoare la plata centralizată a tarifelor de transport și a tarifelor accesorii în trafic TIM și TIEP, în baza contractului fiind emise mai multe facturi, din care unele nu au fost achitate până în prezent, astfel: factura nr. 9327849 din 30 ianuarie 2004 – rest neachitat de 129.683.947 lei, nr. 3392544 din 12 martie 2004, nr. 5693752 din 22 aprilie 2004, nr. 9812926 din 19 iulie 2004, nr. 3569719 din 28 octombrie 2004, nr. 0975425 din 16 martie 2005, nr. 0975439 din 16 martie 2005, reprezentând penalități și nr. 0975452 din 18 martie 2005. Mai arată că astfel are o creanță certă, lichidă și exigibilă, fiind îndeplinite condițiile O.G. nr. 5/2001. În drept, au fost invocate dispozițiile O.G. nr. 5/2001.

Au fost anexate cererii: facturi fiscale, contractul nr. 16 din 3 ianuarie 2003, mod de calcul penalități. Cererea a fost legal timbrată cu suma de 366.000 ROL, taxă judiciară de timbru și timbru judiciar aferent.

Debitoarea a depus întâmpinare, prin care a solicitat respingerea acțiunii, motivată de faptul că la data de 20 septembrie 2004, a solicitat creditoarei compensația datoriiilor către R., societate care, la rândul său, are datorie către societatea debitoare în valoare de 820.126.500 lei, astfel stingându-se datoria acesteia către SC B. S-a mai arătat că în urma discuțiilor avute cu creditoarea, aceasta a fost de acord.

Prin completarea la întâmpinare depusă la 22 septembrie 2005, debitoarea a invocat excepția prematurității, deoarece creditoarea nu a încercat soluționarea litigiului pe cale amiabilă. Pe fondul cauzei, debitoarea a arătat că, în speță, contractul era valabil până la 31 decembrie 2003, iar facturile sunt emise în 2004 și 2005, facturi ce nu au fost primite, unele trebuind a fi refuzate parțial. Penalitățile sunt lipsite de temei legal, din moment ce contractul a încetat pe 31 decembrie 2003. În opinia debitoarei, se poate încheia o convenție de compensație, deoarece are de primit de la R. peste 800.000.000 lei, iar creditoarea datorează sume de bani regionale. În drept, au fost invocate dispozițiile art. 115, art. 118 și art. 720¹ C. proc. civ. și O.G. nr. 5/2001.

Verificând materialul probator administrat în cauză, tribunalul constată:

Creditoarea a dedus judecății un raport juridic derivând din contractul nr. 16 din 3 ianuarie 2003, prin care debitoarea, în calitate de beneficiar, a luat asupra sa tarifele de transport pe rețeaua CFR, conform condițiilor și ofertelor prezentate de creditoare, în calitate de prestator. Debitoarea s-a obligat să achite contravaloarea facturilor, în termen de 7 zile de la emiterea acestora.

Pentru nerespectarea termenului de plată, creditoarea și-a rezervat dreptul de a percepe penalități de 0,15% pe zi întârziere pentru facturile cu plata în lei, respectiv 0,10% pe zi pentru facturile cu plata în valută. Contractul s-a încheiat pe perioada ianuarie 2003 – 31 decembrie 2003, cu posibilitatea prelungirii, prin acordul expres al părților, până la o dată ce urma a fi stabilită ulterior. În executarea contractului, creditoarea a emis facturile fiscale mai sus-menționate.

Se constată de tribunal că, în speță, contractul invocat instituie cadrul general de derulare a relației contractuale, executarea operațiilor prevăzute de acesta urmând a se concretiza în facturile fiscale emise de creditor. Prin urmare, nu se poate reține că însuși contractul probează o creanță certă, lichidă și exigibilă.

Facturile fiscale sus-menționate nu au fost acceptate de debitoare prin semnătura reprezentantului său, astfel încât nu se poate reține îndeplinită condiția prevăzută de art. 1 din O.G. nr. 5/2001 privind existența unui înscris însușit de părți, care să releve o creanță certă, lichidă și exigibilă. Contrar celor susținute de creditoare, tribunalul apreciază că nu se poate reține nicio acceptare tacită, deoarece prin întâmpinarea depusă la dosar, deși debitoare recunoaște existența unei datorii de circa 800.000.000 ROL, nu se indică izvorul acestei creanțe.

De asemenea, se constată că, deși contractul a încetat la 31 decembrie 2003, prin împlinirea termenului, facturile fiscale au fost emise în anii 2004 și 2005, fără a se face mențiunea în cuprinsul acestora că privesc prestări de servicii aferente anului 2003. Mai mult, în facturile fiscale nr. 0975425 din 16 martie 2005 și nr. 0975452 din 18 martie 2005 se menționează că operațiunea facturată constă în contravaloare taxe transport, conform contractelor din 3 martie 2005 și 16 martie 2005, contracte ce nu au fost depuse la dosar, iar o prelungire a efectelor contractului nr. 16 din 3 ianuarie 2003 putea interveni numai prin acordul expres al părților.

O condiție esențială pentru emiterea ordonanței conținând suma de plată constă în existența unei creanțe necontestate din punct de vedere juridic. În speță, aspectele invocate de debitoare nu permit reținerea ca îndeplinită a condiției de certitudine a creanței, fiind necesară analizarea dreptului de creanță invocat, pe calea dreptului comun, prin administrarea unor probe concludente.

Față de considerentele expuse, tribunalul a respins cererea, ca neîntemeiată. În drept, au fost avute în vedere dispozițiile art. 1-6 din O.G. nr. 5/2001, art. 379 C. proc. civ.

3. Convenția părților. Obligativitatea emiterii facturilor. Facturi neacceptate

Conform clauzelor contractuale, creditoarea s-a obligat să pună la dispoziția beneficiarului oferta de preț pentru fiecare comandă solicitată, debitoarea obligându-se să plătească lucrările efectuate, pe baza facturilor emise de către creditoare. Deși creanța pretinsă de către creditoare rezultă dintr-un înscris însușit de ambele părți, aceasta nu constituie o creanță certă, în condițiile în care facturile emise în executarea contractului nu au fost acceptate la plată de către debitoare, conform art. 46 C. com., în mod expres, prin aplicarea semnăturii și ștampilei debitoarei, și nici în mod tacit, și nici nu au fost însoțite de comenzile debitoarei în baza cărora s-a procedat la executarea lucrărilor menționate în facturi.

*Tribunalul București, secția a VI-a comercială,
sentința comercială nr. 2130 din 10 mai 2005, nepublicată*

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București, secția a VI-a comercială, creditoarea SC R. SA a chemat în judecată pe debitoarea SC C. SRL, solicitând emiterea unei somații de plată pentru suma de 10.743.926.624 lei, din care: 7.936.917.614 lei, reprezentând debit restant și 2.807.009.010 lei, reprezentând penalități de întârziere, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii, creditoarea a arătat că în temeiul contractului nr. 310 din 21 martie 2004, având ca obiect executarea de producție tipografică – tipărirea cotidianului „Independent” – a prestat servicii tipografice în favoarea debitoarei, conform facturilor anexate cererii, facturi care nu au fost achitate de către debitoare, aceasta figurând la data de 10 martie 2005 în evidențele contabile ale creditoarei cu un sold debitor de 10.743.926.624 lei, din care: 7.936.917.614 lei reprezentând debit restant și 2.807.009.010 lei reprezentând penalități de întârziere. S-a precizat de către creditoare că prin protocolul încheiat la 23 ianuarie 2004 între părți, s-a stabilit o reeșalonare a datoriilor debitoarei, stabilindu-se tranșe lunare de plată a facturilor scadente și neachitate, precum și plata la zi a facturilor curente emise, iar în urma invitației la conciliere a fost încheiat procesul-verbal din 26 aprilie 2005, prin care debitoarea a recunoscut debitul restant. În drept, cererea a fost întemeiată pe dispozițiile O.G. nr. 5/2001 și art. 969, art. 970 C. civ.

În susținerea cererii, creditoarea a depus la dosar, în copie: contract pentru executarea de lucrări tipografice nr. 1 din 20 martie 2001, protocol încheiat la 22 ianuarie 2004, convocare la conciliere, proces-verbal de conciliere încheiat la 26 mai 2004, notificări adresate debitoarei pentru plata debitului, facturi fiscale, mod de calcul al penalităților de întârziere.

Deși legal citată, debitoarea nu a formulat întâmpinare în condițiile art. 4 din O.G. nr. 5/2001.

Analizând actele și lucrările dosarului, tribunalul reține următoarele:

În temeiul art. 1 alin. (1) din O.G. nr. 5/2001, procedura somației de plată se desfășoară, la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile, ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate printr-un contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau alte prestații. Rezultă, deci, că procedura somației de plată poate fi aplicată pentru recuperarea unei creanțe certe, lichide și exigibile, ce izvorăște dintr-un contract constatat printr-un înscris sau dintr-un alt înscris însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis prin lege.

Conform art. 379 alin. (3) C. proc. civ., constituie creanță certă acea creanță a cărei existență rezultă din însuși actul de creanță sau și din alte acte, chiar neautentice, emenate de la debitor sau recunoscute de dânsul, iar potrivit art. 379 alin. (4) C. proc. civ., creanța este lichidă atunci când câtimea ei este determinată prin însuși actul de creanță sau când este determinabilă cu ajutorul actului de creanță sau și a altor acte neautentice, fie emanând de la debitor, fie recunoscute de dânsul, fie opozabile lui în baza unei dispoziții legale sau a stipulațiilor conținute în actul de creanță.

În speță, tribunalul reține că între părți a fost încheiat contractul pentru executarea de lucrări tipografice nr. 1 din 20 martie 2001, având ca obiect executarea de către creditoare, în favoarea debitoarei, în calitate de beneficiar, pe baza comenzilor acesteia, de servicii de producție tipografică. Conform art. 10 din contract, creditoarea s-a obligat să pună la dispoziția beneficiarului oferta de preț pentru fiecare comandă solicitată (exprimat în mărci germane și în dolari SUA, la cursul oficial de schimb al B.N.R. din data redactării), debitoarea obligându-se să plătească lucrările efectuate pe baza facturilor emise de către creditoare, care se întocmesc cumulativ săptămânal, prima plată

efectuându-se la 3 săptămâni după emiterea primei facturi, urmându-se succesiunea săptămânală a plăților (art. 20 din contract). Pentru întârzierile în plata facturilor către creditoare, s-au prevăzut, prin art. 22 din contract, penalități de întârziere de 0,4% pe zi, aplicate debitelor restante până la plata integrală a facturii.

În raport de dispozițiile art. 1 alin. (1) din O.G. nr. 5/2001 și art. 379 alin. (3) și (4) C. proc. civ., instanța apreciază cererea formulată de către creditoare, ca neîntemeiată. Astfel, deși creanța pretinsă de către creditoare rezultă dintr-un înscris însușit de ambele părți, aceasta nu constituie o creanță certă, în condițiile în care facturile emise în executarea contractului în intervalul 23 august 2004 – 8 februarie 2005 nu au fost acceptate la plată de către debitoare, conform art. 46 C. com., în mod expres, prin aplicarea semnăturii și ștampilei debitoarei, și nici în mod tacit, și nici nu au fost însoțite de comenzile debitoarei în baza cărora s-a procedat la executarea lucrărilor menționate în facturi.

De asemenea, creanța pretinsă nu constituie o creanță lichidă, în sensul dispozițiilor art. 379 alin. (4) C. proc. civ., întrucât cuantumul acesteia nu a fost determinat sau determinabil prin contractul încheiat între părți și nici nu rezultă din alte acte emane sau recunoscute de către debitor. Tribunalul apreciază că atât protocolul încheiat la 22 ianuarie 2004, cât și procesul-verbal de conciliere încheiat la 26 mai 2004 nu constituie recunoașteri ale creanței pretinse prin prezenta cerere, acestea cuprinzând recunoașteri de către debitoare ale debitelor acumulate până la data de 31 decembrie 2003, respectiv pentru perioada 20 noiembrie 2003 – 31 aprilie 2004.

Ca atare, nefiind îndeplinite cerințele prevăzute de art. 1 alin. (1) din O.G. nr. 5/2001, instanța a respins, ca neîntemeiată, cererea de emitere a somației de plată.

4. Convenția părților. Necesitatea emiterii facturilor în temeiul comenzilor. Lipsa caracterului cert și lichid al creanței

Deoarece prin clauzele contractuale s-a stipulat achitarea contravalorii produselor conform facturilor emise, în baza ofertei acceptate prin comandă fermă, iar creditoarea nu a făcut dovada comenzilor ferme emise de cumpărător, a livrării efective a produselor pentru care solicită plata și nici dovada însușirii facturilor

de către debitoare, prin semnare sau în orice alt mod, nu există o creanță certă și nici lichidă.

*Tribunalul București, secția a VI-a comercială,
sentința comercială nr. 4301 din 20 octombrie 2005, nepublicată*

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București, secția a VI-a comercială, la data de 19 iulie 2005 creditoarea SC A. SRL, în contradictoriu cu debitoarea SC A.G. SRL, a solicitat emiterea unei somații de plată prin care debitoarea să fie somată la plata sumei de 4.217.896.213 lei, reprezentând valoarea facturilor neachitate și a penalităților de la data emiterii facturilor, cu cheltuieli de judecată.

În motivare, s-a arătat că părțile au încheiat un contract de vânzare-cumpărare având ca obiect diverse produse (piese auto, accesorii etc.), debitoarea urmând să achite produsele conform facturilor emise de creditoare pe baza comenzii, dar nu mai târziu de data prevăzută în contract. Creditoarea a emis facturi în valoare de 2.394.682.158 lei, așa cum reiese din tabelul anexat cererii de chemare în judecată, facturi neachitate până în prezent. La această sumă creditoarea a calculat penalități de întârziere, în valoare de 1.823.214.055 lei, până la 1 iulie 2005. Creditoarea apreciază că sumele solicitate sunt certe, fiind strict determinate prin facturi și situația de calcul a penalităților, lichide, deoarece constau într-o sumă de bani cunoscută, și exigibile, termenul de plată fiind depășit. În drept, cererea a fost întemeiată pe dispozițiile O.G. nr. 5/2001, modificată.

În susținerea cererii au fost anexate: taxa de timbru, timbru judiciar, mod de calcul penalități, contract de vânzare-cumpărare, facturi, alte înscrisuri.

Debitoarea a formulat întâmpinare la 26 august 2005, invocând excepția de necompetență teritorială, excepție respinsă de instanță la termenul din 20 octombrie 2005. Pe fond, se arată că o parte din piesele furnizate de creditoare au fost necorespunzătoare calitativ, motiv pentru care au fost refuzate de clienții acesteia. În urma discuțiilor purtate cu reprezentanții creditoarei, s-a convenit ca aceste piese să fie returnate, iar facturile stornate. Reclamanta a primit piesele înapoi, dar nu a mai procedat la stornarea facturilor. În mai multe rânduri, debitoarea i-a solicitat acesteia să procedeze la efectuarea unui punctaj pentru a putea determina suma de plată necontestată de părți. Totodată, se arată că nici penalitățile nu sunt reale, întrucât o parte din facturi nu necesită plată.

La 7 octombrie 2005, debitoarea a depus la dosar o altă întâmpinare, susținând că nu este de acord cu soluționarea litigiului pe calea unei somații de plată, fiind gata să plătească o parte din suma solicitată.

Analizând cauza, tribunalul reține următoarele:

Între creditoare, în calitate de vânzător, și debitoare, în calitate de cumpărător, s-a încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. 15 din 24 iunie 2003, având ca obiect vânzarea-cumpărarea, pe bază de comandă fermă emisă de cumpărător, a produselor, conform ofertelor vânzătorului și comenzilor de acceptare ale cumpărătorului.

Potrivit art. 1 din O.G. nr. 5/2001, procedura somației de plată se desfășoară, la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau orice alte prestații.

În speță, nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 1 din O.G. nr. 5/2001, în sensul existenței unei creanțe certe, lichide și exigibile, constatate printr-un înscris însușit de părți. Astfel, în art. 5 din contract, intitulat „Modalitatea de plată”, se precizează achitarea contravalorii produselor conform facturilor emise, în baza ofertei acceptate prin comandă fermă. Creditoarea nu a făcut dovada comenzilor ferme emise de cumpărător și nici dovada livrării efective a produselor pentru care solicită plata. Nu s-a făcut dovada însușirii acestor facturi de către debitoare prin semnare sau în orice alt mod. Reținem că debitoarea a invocat, implicit, excepția de neexecutare a contractului, susținând că o parte din produsele livrate au fost necorespunzătoare, pentru acest motiv fiind returnate creditoarei.

Potrivit art. 379 alin. (3) C. proc. civ., creanța certă este aceea a cărei existență rezultă din însuși actul de creanță sau și din alte acte, chiar neautentice, emanând de la debitor sau recunoscute de dânsul. Așa cum am arătat în speță, creditoarea nu a făcut dovada caracterului cert al creanței.

Potrivit art. 379 alin. (4) C. proc. civ., creanța este lichidă atunci când câtimea ei este determinată prin însuși actul de creanță sau este determinabilă. Nici această condiție nu este îndeplinită în speță, în condițiile în care există contestații ale sumelor datorate de către debitoare, pentru stabilirea drepturilor și obligațiilor părților fiind necesară